

Ob koncu počitnic.

Melike počitnice so pri kraju. Od vseh strani se pomika ukaželjna mladež proti mestu. Nekateri bolj lahkoživi dijaki se poslavljajo z žalostnim obrazom; drugim pa, ki se bolj zavedajo resnobnih dolžnostij, vrlo ugaja, da se zopet z novo vnemo poprimejo koristnih nauk.

Pa precej prve dni, vem, da ne bode Bog vé kaj z učenjem. Sedaj hoste komaj dopovedali svojim dragim tovarišem, kaj ste prijetnega ali neprijetnega doživeli v dolgih počitnicah. Poznam nekoga, ki bi že tako rad povedal svoje dogodke, da kar ne more čakati in je že meni po nekoliko izdal, še predno so bile počitnice pri kraju. Grbančevega Tineta ménim, tistega petošolca, saj ga menda poznate. To vam je izvrsten dečko, ki zná poleg šolskih predmetov še marsikaj posebej, zlasti ga veseli risanje in slikanje. Že mnogim sosedom je spretno poslikal deščice na čebelnih panjih, in z golim svinčnikom je narisal že nekaj tako lepih podob, da so jih dejali v okvir in obesili na steno.

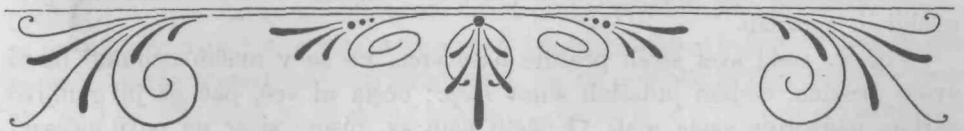
Oni dan mu je pa šinila nova misel v glavo. Pri mestnih otrocih je večkrat z zanimanjem opazoval, kako se vrlo zabavajo z drakonom, ki ga izpuščajo v zrak. Jej, kako bi bilo lepo, ko bi tudi doma izpustil tako zver v zračne višave; kako bi strmeli vaški otroci, ki še nikoli niso videli kaj takega! Na vsak način mora tudi Tinček, predno poidejo počitnice, izgotoviti takega drakona; pa ne kakega pritlikavca, marveč drakona-velikana.

Ker je ménil vaško mladino iznenaditi, pa tudi nekoliko prestrašiti, zato je prikrival svoje delo. Vse je moralo ostati tajno; samo njegov najzaupnejši prijatelj, sosedov Janko, je smel gledati in pomagati, pa sestrici Metki je tudi razodel, kaj da namerava, ker se itak ni dalo popolnoma zakriti.

Prvotno je nameraval naslikati pravcatega drakona, z bliščočimi luski-nami, velikim grebenom, s strašnim repom, grozovitim žrelom i. t. d.; a to bi bilo za otroke le prehudo, pa tudi bi bilo težko narediti tako široko ploščino, da bi se mogel veter upirati vanjo. Torej premeni svoj prvotni načrt ter napravi veliko človeško glavo z dolgimi lasmi, češ, da tudi to bode veličasten prizor, če bode tak orjak plaval po zraku, in ne majhen strah takrat, kadar se spusti proti zemlji!

A takega »zmaja« narediti, ni lahko delo. Že štirinajst dnij je iskal in znašal od vseh strani potrebnega gradiva; neumorno je strigel, prirezaval, meril, lepil, slikal itd. Slednjič se mu zdi, da je delo dovršeno: lep »zmaj«, da ga je umetnik sam vesel! Vendar ne upa si še ž njim nastopiti v javnosti; kaj pa, ko bi se ne posrečilo!? Le samo svoja dva zaupnika vzame s saboj in skrivaj jo mahnejo na samotni kraj poleg hrastovega gozdiča, kjer ni bilo drugih ljudij ob tem času, da bi najpoprej napravili »preskušnjo!«

Tinče je sicer znal vsa pravila, kako se drakon polagoma izpušča kvisku; a noče se mu prav sponesti. Slednjič se začne zmaj pravilno vzdigovati, — kar nenadno potegne hud piš od nasprotne strani in ga siloma zanese med vejevje starega hrasta. Oj, koliko je bilo truda in napora, predno je bil ubogi

zmaj rešen izmed rogovilaste hrastovine! in pa kako je bil sirotej razpraskan in ranjen! A nesreča modri; takoj se odstranijo od drevja in se pomaknejo na prosto planjavo. Pogumni Tinče poskusi na novo svojo umetnijo; a kaj pomaga, ko pa pride takoj zopet nova nesreča, in sicer dokaj hujša memo prve.

Sem od vasi namreč je prikorakal Logarjev lovec in pred njim tolpa psov. In ko zagledajo izpočiti in razposajeni psi od tál se vzdigajočega zmaja, takoj se spustijo za njim in drug pred drugim se zaganjajo, rohnijo in lajajo. Nekaj časa se Tinček vojskuje, a dobro vedoč, da razdraženim psom ni zaupati, jim žalosten v milost in nemilost prepusti prelepega zmaja ter jokaje gleda od strani, kako je v kratkem času razdejano delo štirinajstdnevnega truda. Letos toraj ne bode »veličastne« predstave! Še dobro, da se je izvršilo vse tako skrivaj. Ko bi le še lovec hotel molčati! Pa menda do tajnosti Tinčku samemu ni toliko; sicer bi bil zamolčal tudi meni ta ponesrečeni poskus. Tudi poguma mu ni vzela nesreča. Obratno; sedaj pravi, da bode nalašč naredil še večjega zmaja in ga o prvi ugodni priliki izpustil raz ljubljanski grad, da bode ponosno krožil nad mestom. Če se mu posreči »podjetje«, vam sporočim; če ne, pa ne.

Jesensko solnce.

Kako je tiho vse okrog,
Življenja nima dol in log;
Utrujeno z neba višine
Nas gleda solnce na nižine.

Umira že mu topli žar,
Slaboten je neba vladar;
A vendar vse še moč je zbralo,
Jo v bojah dičnih k nam poslalo.

In solnce meni zdi se to
Umirajočega oko,
Ki še poslednjč se razvname,
Okrožje srka v sé — objame.

Le glej na zemljo, solnce ti,
Jesenske te poglej dari;
Moč zime kmalu bo pri kraji,
V pomladnem nas pozdraviš raji.

Andr. Rapè.

Naši vzorniki v zgodovini.

6. Makabejski bratje in njih mati.

Go junaško družino že poznate iz svetopisemske zgodovine. Zato vam je ne bom obširno opisoval in ponavljal že znanih rečij; marveč le opozoriti vas hočem na nekatere vrline, katerih morebiti še niste sami tako premislili in spoznali.

Skoro neki svet strah prešine naše srce, ko se v mislih oziramo na to sveto družino. Sedem junaških sinov šteje; očeta ni več, pač pa jih ganljivo skrbno nadzoruje sveta mati. O očetu nam sv. pismo sicer ne pové ničesar; a lahko si mislimo, da je moral biti izvrsten mož, ki je vzgojil tako vrle